

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra »Vor Journal-Litteratur«

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2011 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p254-txt-shoot-idc8e385f0-c350-4be6-a245-71e92bdc30c2.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Hr. Ostermann har ogsaa anført nogle Ankeposter mod Kjøbenhavnsposten og har søgt at undskylden. Han henfører dem til 2 Classer: 1) Beskyldning for Bitterhed og uanstændig Tone og 2) for Usandfærdighed og Uærlighed. Jeg skal tillade mig at belyse dem lidt nærmere. Efterat Hr. Ostermann har bemærket, at han ingenlunde er blind Tilbeder af enhver Yttring, der bærer det liberale Skilt, og at han tvertimod oftere nødes til at indrømme det Sande og Begrundede i hine Klager; efterat han dernæst har undersøgt, fra hvem disse Beskyldninger kom, og viist, at de ogsaa fremførtes af djærve, ærlige og sandhedskjærlige Mænd, gaaer han over til at betragte Beskyldningen under Nr. 1. Han gjør opmærksom paa, hvorledes man ikke kan vente af et Oppositionsparti, at »det skal strøe Sukker paa Malurten«; han søger i en Lignelse at vise, hvor uskyldige Kraftord kunne være. »Det er en Sandhed«, - saa lyde hans Ord, - »vi aldrig maa glemme, at hvor en energisk og kraftfuld Character udtaler sig, faaer Ordet en eiendommelig Farve, fordi Tanken er eiendommelig, og saa let en Sag det end kunde synes mange hist og her at udelade et Ord, saa betænke man dog, hvor væsentlig dette lille Ord, som man siger, er for den Skrivende, hvor ganske og aldeles den Tanke, som ligger heri, ligger i Skribentens Individualitet, og hvorledes dette Ord netop er ham en Hovedsag« - osv. Jeg troer, at det danske Øre ikke er saa forkjælet, at det ikke skulde kunne taale et eller andet djærvt Ord; jeg troer ikke, at de Danske ere saa haarde, at de ikke skulde vide at tilgive en eller anden i Harme sagt Bitterhed. Men, mine Herrer! jeg troer, at det egenlig ikke er derom, der er Tale. Naar en Skribent i Varme og Begeistring udtaler et Ord, som han maaskee ikke er istand til at bevise, da er man maaskee snarere altfor villig til at lade sig henrive af ham end tilbøielig til at dømme haardt om ham, fordi, hvad der kommer fra Hjertet, gjerne ogsaa gaaer til Hjertet. Men man huske paa, at vore Forfattere have et Batterie, de vel maa vogte dem for, jeg mener den bestaaende Trykkefrihedsforordning. Heraf følger nu, at man søger - da man troer, at man har Ret i det man siger - at gaae Trykkefrihedsforordningen saa nær som muligt; og heraf følger nu igjen, at Forfatterne, netop for at undgaae Lovens Straf, maae bruge stor Forsigtighed, saa at Udtrykket, man før vilde undskyldte ved Varmen og Blodcirculationen, nu viser sig som vel overlagt og besindigt. Jeg fortænker slet ikke en Forfatter i, at han søger at faae sagt saa meget som det vel er tilladt at sige; men hvad er naturligere, end at han, naar han saaledes søger at dandse paa den smalle Linie mellem det juridisk Tilladelige og Utilladelige, at han, afskrækket ved en og anden Forgjængers fortvivlede Saltomortale ind i Trykkefrihedens Siberien, at han gjør sine Bevægelser saa smidige som muligt. Ja naar han maaskee lidt dumdrigtigt men dog netop derfor med Fyrighed traadte frem og forløb sig og lod sig dømme, ja da vilde vi dømme anderledes. Men man erindre, at disse Liniedandsere tillige som oftest ere masquerede (pseudonyme eller anonyme). Og var det da i forresten gode og kraftige Stykker man tillod sig saadanne smidige Bitterheder, - ja vel, det var maaskee bedre, at de vare borte, men man vilde da vel egenlig ikke tage sig den Sag saa nær. Man huske

imidlertid paa, at disse Bitterheder egenlig skjule sig i
Noter og Anmærkninger, i Spørgsmaal og
Udraabstegn.